

Publicerad 2006-11-30 02:38 av lodjuret/seglare

Novellen skrevs 1995, är i 20 kapitel och läggs här ut kapitelvis då och då, för att läsaren skall slippa med provningen att försöka läsa ett fyrtiotalet sidor i pocketformat på en enda gång.

Novellen Livlig fantasi Del 3. kapitel 1.

Nu har ögonblicket kommit för dem att fatta varandras händer. Att förena sina kinder i ett blygt närmande som skall leda till en puss, en trevande kyss. En lidelse. En passion. Innan den unge mannen tillåts släppas ur fyllecellen, får han varken tillfälle eller ens tillåtelse att tvätta sig eller borsta sina tänder. Ändå blir han trugad att äta två kanelbullar, som legat en vecka att döma av smaken. Samt att tömma den sista slatten ur kaffekannen. En svart sörja som till minst hälften nog består av bränd sump. När han nu står inför sitt livs kärlek, samt ett äventyr på hög nivå... Tvekar han då? Alls icke! Tänker du säkert, skakar på huvudet. Du vet inte hur rätt du har. De slingrar sig om varandra som mjuka maneters böljande, möts i en känsloladdad kram. Deras unnar söker varandra likt kaka söker maka. Hennes bankande hjärta är ett skenande tåg. Någon drar i en växelspak. Nu är tåget plötsligt inne på ett annat spår. Flickans ögon! Däri dansar vackra lågor av en stark eld. Hennes långsmala hörntänder sticker hål på halsens hud. Hon dricker hans blod. Hon får honom strax att dricka även hennes, innan han för henne går förlorad. Se där konsekvensen av att blicka för djupt in i en oskyldig ung mans ögon. Just som flickorna i aulan börjar tycka att temperaturen börjat närma sig det outhärdliga, på grund av hettan från en främmande sol... och därför lockas att ta av sig och slänga sina kläder framför sig, hopkramade till bollar (kläderna alltså). Just då stiger det en liten nisse i orangeröd luva över tröskeln till tid och rum. Han ställer sig inom räckhåll och börjar åstadkomma en serie trolleritrick. Men han gör det så långsamt att ögat knappt hänger med. Barbröstade unga kvinnor med svällande barmar och blossande kinder, förvandlas plötsligt till högröstade slavinnor, vilka tillber den lilla nissen. Med viftande armar, till synes helt utan vare sig sans eller moral. Utom en liten klick flickor på bakersta bänk. De sitter där lugna som filbunkar. Om de är skyltdockor? Nä, de e rom inte. Men de ser inte så bra utan glasögon. Glasögonen har de trampat på förut, när de stampat och skrikit 'Da capo, da capo'.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten